

Úloha 1

(2396)

Odhadovanie ľudí podľa ich obrysu je samo o sebe ľažké v obyčajných podmienkach. O to zložitejšie, keď sa jedna taká osoba nachádza a miernym krokom približuje, práve k vstupu do tohto labyrintu. Možno práve kvôli veterostním podmienkam by bolo problematické a náročné hádať a diskutovať o tom o koho sa jedná, dokým neurobí ešte tých párov krokov navyše a nezastaví si to priam pred tou mohutnou stenou záhrady. A presne tak i učiní. A presne preto sa môžu oči hocikoho prítomného v okolí pokochať na jeho čirej krásu. I keď i o krásu sa dá polemizovať, že? Či je študentom, o tom sa naopak polemizovať nedá. Jeho črtu tváre sa nesú v mladosti, hoc ten pochabý nervózny výraz čo na nej nesie by vedel tvrdiť opaky. Nebude zasa nesmierne mladý, ale ani dospelý a už vôbec nie starý. Takže študent. O tom žiadna. Ktoréj školy je ale reprezentantom, to už bude trochu ľažšou otázkou. Mohlo by sa polemizovať o tom, že jeho stoický výraz na tvári by nesmierne krásne pasoval do toho Kruválu, no naopak jeho farba vlasov a mierne tmavšia komplexia do Castelobruxa. Či možno fakt, že sa nesie s akýmsi pokojom a ladným krokom, by mohlo niekoho priviesť na myšlienku toho, že je z Mahoutokora? I jeho odev by mohol byť niečoho náznakom. Uniformu totiž nemá. Pokiaľ teda nie je obyčajné športové oblečenie uniformounejakej zo škôl. Biele tričko s mikinou a tepláky. Čo viac k tomu dodať? Snáď ešte detail jeho obuvi, ktorá je pevná a zviazaná šnúrkami na prostý štýl. Jedna by sa mohla zdať i leitmo uvoľnená. Ako keby ju viazal v rýchlosťi. V ruke zviera prútik a to... to je všetko. Priblíži sa k stene labyrintu. Jednu dlaň, tú prázdnú, natiahne a oprie ju o ňu - ak sa to teda dá. Privrie pritom oči, možno v snahe niečo vycítiť alebo sa upokojiť. Kto vie? A potom ju proste pustí. Stiahne dolu. Tvár natočí v smere okrúhleho dvora a vstúpi do nej. Pozastaví sa. Zarazí. Preglgne. Očkami zatíká z jedných dverí na druhé, kym ich neprejde postupne všetky. Mlčí. Sklínne zrakom k zemi a nič nerobi. Možno počúva? Mohlo by sa to tak zdať už len z faktu, že tvár trochu nahme do strany, uchom nahor. A strasie sa. Očkami mihe k jedným dverám. Stisne si pery k sebe. Nadvihne jednu nohu a vykročí. Pomaly, jednou nohou za druhou, podíde si to k prvým z dverí a natiahnutím ruky, ku kľučke obalí svoje prsty okolo jej povrchu. Zhlboka sa nadýchne, prsty stisne a kľučkou pootočí. Otvorí ich a vstúpi dnu.

(2339)

VYPRAVĚČ: Nie je zvyčajne dobrým nápadom skúšať náhodné kľučky dverí a vstupovať do nich, bez jediného presvedčenia, overenia, či informácie o tom, čo sa za nimi nachádza. Ale keď ani tento fakt chlapca nezastaví a do dverí vstúpi, tak je na nejaké varovné signály neskoro. Vrzgnutie dverí je možno tým posledným znamením, kym sa dvere, ktorými práve vstúpil dnu, nezavrú. To už tam je sám. Aspoň sa to tak môže zdať do momentu, kedy mu nezačnú na tvári pražiť silné lúče slnka. Hrejú ho. Vážne hrejú a možno by to bolo načisto ideálne a mohol by si len ľahnúť a zatvoriť oči, predstaviť si aspoň na moment, že sa nachádza niekde inde. Lenže oni hrejú priliš. A prihrievajú. Pália. Pália tak silno ako pália ohne pekelné v biblických veršoch, tak veľmi, ako keby na neho sám Boh zosnal kliatbu. Zanevrel. Ako keby ho opustil. A s tým pocitom Božej lásky ho opustí i koža, ktorá sa spráži na popol, dokým ho z tejto idylky neprebudí dotyk vráskavých rúk. Zaznie jeho meno. Ženským hlasom. Nie je to nepríjemný hlas. Ako by mohol byť hlas niekoho matky nepríjemný? Hladí ho. Presne tak ako ho hladili tie lúče. A presne tak ako tie lúče i ten hlas sa odrazu pretvorí. Stále patrí jeho matke, ktorú vidí ale dotknúť sa jej nemôže. Môže len stáť ako kus kameňa, ako poleno, ktoré bolo odseknuté od zvyšku stromu. Od svojej rodiny. A jeho matka vzlyká. A narieka. A hádže prosby v inom jazyku, ktorý mu je odrazu neznámy. Ale prosí. A on vie o čo prosí. Môže to cítiť. A ako keby si nevedel ovládať nohy, alebo ho niečo tiahlo preč, tak isto sa od matky začne vzdáľovať a ona naďalej pláče. A prosí. A vzlyká. Pokiaľ jej podá ruku, odrazu pocíti nesmierne tiahnu na srdci. Ako keby ho zväzovalo tišice kovových pút a reťazov. Tiahli k zemi. Matka pred ním už nestojí. Cíti ju ale. Jej dlaň. Hladiac ho po chrbe a šuškajúc uspávanku, ktorú mu spievala ako dietku do ucha. A reťaze ho tiahnu zemi. Aspoň metaforicky. V duchu. Hmla pred ním sa začne hmýriť, dokým z nej nevyjde niekoľko osôb. Osôb, ktoré sa vyobrazujú v jemu podobnom veku a dívajú sa na neho s pohrdaním. S hnusotou. A s jedným žmurknutím, zatvorením očí, v stotine, ani nie minúte... sa premenia na malé deti. A ako malé deti, odkráčajú do hmly preč. Mimo jeho dosah. Už ho len tisnú tie reťaze a on cíti ako ho bolia klby, ako začina starnúť. Ako mu tečie život pomedzi prsty.

Hlavu prudko obráti. Tristošestdesiat stu- nie to nie. To by nebolo ani ani fyzicky možné. Prosto sa len pootočí trupom dozadu k tým dverám, ktoré sa mu pred ksichtom zabucnú. Na tvári mu mierne zamyká kútik nadol. Nohy stiahne k sebe. Bližšie. Ruku s prútikom stiahne k telu, čo možno nebude tým najlepším rozhodnutím ale nie každý má predsa pud seba záhovy v krvi. Ale kto vie, možno sa v tej jeho dutej hlavičke, z ktorej sa naďalej neozýva ani jedno slovo, nachádza nejaký geniálny tajný plán zahrňujúci nepoužívanie prútika. Ale keď ho tam začne hriat' to slniečko na tvári? Zažmurká. V akomsi zmätení. Čo taktiež nebude na údiv, pretože pokiaľ ste nastavený na to, že idete donejakej úlohy v turnaji, čo nemá byť jednoduchá a vás začne praťť lúč zo slnka na tvári, ako keby ste sa práve nachádzali niekde na dovolenke, tak by ste zmätení byť mali. Aspoň trochu. Krúti obočím, prisívá ho k sebe. Jednu ruku, tú prázdnú si natiahne niekde k čelu, snáď preto lebo očami k tomu zdroju lúčov zablúdi, čo asi nebude najlepší nápad, pokiaľ by sa tam skutočne slnko nachádzalo. Ramená sklopí. A v tom zasyčí. A syčí ďalej. Ruky sklopí k tvári, licam a oči privrie. Nechtami sa začne po celej pokožke škrabat'. Ako keby neboli iný spôsob toho schladiť ten neprijemný pocit pálenia kože. Len škrabaním. A škrabe tak, že mu možno pár tých škrabancov na licach i ostanú. A možno by sa doškrabal i do kože. Ale to sa nestane, pretože akonáhle ten pocit opadne, tak sa zastaví. Urobi krok dozadu. Ruky prudko stiahne a zhlboka pregľgne. Vypusti zo seba výdych. Oči mu zamízikajú zhora na svoje dlane a hruď sa mu začne rapične dvíhať a zasa klesať a pritom dychčí, ako keby sa nadýchnut' nevľadal a jeho oči sa otvárajú viac dokorán a vydá akýsi výkrik. Vážne silný výkrik. A ruky natiahne pred seba a dotkne sa s nimi ramien svojej matky, čo je jasné, keď sa ona dotýka jeho. A s vydeleným výrazom a utlmením krikom jej zíza do očí a ten sa naplňa ešte väčšou žalostou a tiká sem a tam, ako keby si neuvedomoval, že tu pred ním nemôže stať. Mamá... *Šepne. S rozklepaným hlasom. Ruku nahne k jej tvári, ako keby sa jej snažil utrieť slzy. A v tom mu jedna ukapne tiež. A druhá. Ktorá je nasledovaná ešte párom viacerými, než tam teda pláče s ňou. Ruky za ňou naťahuje. Drie sa a snaží sa ju chytiť a keď ju chyti... oh, keď ju chyti tak sa vráti do svojho rytmického dýchania a vydychovania, ako keby zabehol maratón. A zvalí sa na zem. Na kolená. Na bok a ďalej sa k nej tiahne ale to mu asi dopne, že nemá za kým, keďže už tam nie je. Oči mu vystrelia dokorán, ruku pomaly pritahujúc bližšie, ale ako keby sa mu ani to nedarilo. Strasie sa. Strasie sa akonáhle sa mu niečo dotkne chriba a na moment mu následne preblískne možno menší pokoj, uvoľnenie, dokým ho neprebije ten strach. Tá bolest' a tiahne sa ďalej a kňúči ako ranení pes. Začne hmkať. Upokojí sa. Do rytmu tej uspávanky, čo mu spieva do ucha. Privrie oči. Zasa otvorí. Väčšmi. Dokorán. Utne sa niimi na tých osobách pred ním a niečo sa mu zjavne zasakne na jazyku, lebo pery odpojí na prenesie slov ale žiadne neprenesie. Len pozera a ruku ďalej tiahne. Prsty krčí. A slzy... tie mu tieč prestanú.* /Nie- nie.. nie..// *Pregľne. Zaprie sa rukami o zem, vážne silno, no i napriek tej námahe, ktorú do toho dáva a viditeľná je, kvôli tomu pocitu starnutia mu trvá na nohy sa vyšplhať aspoň nejakú chvíľu. A hned' čo na nich stojí, vrhne sa v smere dverí. Skočí. Ani sa nerozbehne, prosto skočí, jednou rukou v smere kľučky, ktorú medzi prstami zomke a otvorí a padne na zem. Kedže skočil. Chvíľu na nej ešte leží, na prahu tých dverí a dychčí. Zhlboka. Ako keby ten dych nedokázal nabrat'. No a to sa potom rýchlo vytiahne zasa na nohy. A s pribuchnutím dverí, rukami okolo seba, sa rozbehne preč. Späť k pozemkom školy.*

Úloha 2

Blázon nevie o tom, že trpí bláznovstvom. Presne kvôli tejto múdrej vete, by bolo racionálnym činom zvážiť, či chlapiec, ktorý pomalými krokmí prichádza k stene bludiska, nebude touto chorobou trpieť. Čo ho však robí bláznom? Možno samotný fakt, že si to mieri do bludiska zahaleného v hmle na kraji lesa, do ktorého je vstup zakázaný? Možno to. Nevyzerá to totiž, že plánuje zastaviť. Aspoň nie podľa jeho rázneho, lež pomalého kroku. Je vzpriameny, tvár smeruje pred seba a očami nikam neblídi. Musí byť zameraný len na to jedno. Na bludisko pred ním a na jeho čierne steny, pretože, keď sa konečne svojimi ľahlkými krokmí priblíži, tak jednu ruku vzpriami a ľahko po nich prejde končekmi prstov. Strasie sa. Či je to ale od chladu alebo možnej textúry steny, to už je neznáme. Prsty má predsa len odhalené, narozdiel od zvyšku svojho tela. Oblečený prišiel pomerne športovo. I keď to záleží i od toho, čo kto považuje za športové, že? Má na sebe tenisku. Trochu rozflákané, zašpinené a celkom jasne obnosené, žeby len jeden pohľad na nich dokázal privolať myšlienku o kúpe nového páru. Pravým opakom, ktorý by však na jeho outfite dokázal ryt' do očí, bude jeho bunda. Nielenže, vyzerá na to, že je celkom nová, ale taktiež sa v jej pravom hornom rohu nachádza menší nápis. Značkový nápis. Inu, snáď len menšie zamyslenie nad výberom kúskov oblečenia tohto chlapca by vedela u niekoho vyvolať zmätené otázky ohľadom jeho výberu outfitov. Ale nie sme v módnich maniačkach. A ani on. On teraz stojí na tom kraji bludiska, než teda načiahanie jednu nohu a rozide sa do okrúhleho nádvoria s tými dverami. Neváha. Ako keby už mal dávno premyslené a rozhodnuté, do ktorých dverí sa vyberie. Tie prvé prejde. Z čoho by sa ľahko dalo usúdiť, že do nich možno už vstúpil. Ale možno aj nie. naopak práve, svoj krok a strohú chôdzu zastaví pred tými druhými. Stisne si pery. Rukou sa natiahne ale nie po kľučke. Siahne si do vlasov a párem pramienkov si odtiahne z tváre, spred očí. Zhlboka sa nadýchne, pravdepodobne v snahe svoje telo upokojiť pred nadchádzajúcou úlohou, pred obsahom tých dverí. A kľučku sťačí. Po ľahkom otvorení dverí opäť rozhýbe svoje nohy a vkročí si do dnu. Obráti sa a dvere zatvorí. Nijako silno, nijako ľahko - prosto tak, aby zatvorené, aspoň na dobu jeho pobytu, zostali. Až potom sa rozhodne ponúknut' pohľad i obsahu miestnosti. Takže niet divu, že si po chvíli všimne i tej Sfingy. Aspoň na nej teda zakotví očami. A mlčí. Možno spracuvávajúc jej otázku.

Obočie skrčí. Nehýbe sa. Ako keby sa zastavil čas, alebo aspoň ten jeho čas a stal sa dočasne ozdobnou sochou, varovaním pre ďalších zúčastnených turnaja. Dokým sebou necukne. Pery stisne k sebe bližšie, ruku dlaňou oprie o bradu, pričom nasadí pozíciu, ktorú každý mohol vidieť aspoň raz predtým na sochách a obrazoch filozofických inštitúcií. To je snáď hned' všetkým teda jasné, a komu ešte nie, určite mu to jasné po chvíli bude, že musí teda vážne hlboko nad tou otázkou... či hádankou, dumat'. Ale mlči. //Každý ma má, nie každý ma pozná. Som tichá ale bolím...// *Prednými zúbkami si mierne hryzne do pery. Nie hlboko. O žiadne zranenia sa teda, aspoň z jeho strany, zatiaľ obávať netreba. Len tak mierne. Skoro inštinktívne.* //Meno? Nie- nie, meno- každý pozná svoje meno. Relatívne. A nie je tiché. Uh..// *Obočie na moment zvraší.* //Čo každý má...// *Niečo si nrmle popod nos, ale jeho tonina hlasu a už len prostý fakt, že sa jedná o nrmianie, by nenechali aby to počul snáď nikto. Je to len nrmianie. Náhodné zvuky, ktoré vydáva pusou pri tom držaní filozofickej pózy.* //Pravda? Každý má svoju pravdu... no..// *Uchechtne sa. Nad čím, to sa asi nikdy nikto, kto by ho mohol v tej miestnosti sledovať - takže sfinga - nedozvie. Pretože to nijako nekomentuje. A všetci dobre vieme, že do hlavy sa nevidí - pokial' nie ste nitro-dačo, že./* //Pravdu má každý, svoju. Nie každý pozná tú... pravú pravdu? Eh. Dajme tomu. Vráví sa, že pravda bolí ale... tá tichosť. Je pravda tichá? Možno, keď ju šepneš. Ale to-// *Obráti oči na moment sekundy k Sfinge a zasa ho sklopí. Výraz nespokojný.* //To ne. To nesedí. To musí byť niečo- niečo inakšie..// *Ruky konečne uvoľní zo svojej pozície filozofa a rozide sa k jednej zo stien miestnosti. Usadí sa na zadok o zem. Rukami zastrčí do vlasov a skúsne si peru. Rukami si po tej hlave, pomedzi pramienky vlasov, začne prechádzať, ako keby mu tátó atypická masáž mala pomôcť niečo vymysliť.* //Mysli... mysli...// *Vypadne z neho mierne kručanie. Kolená stiahne k sebe a objíme si ich. Rukami. Krížom. Hlavu do nich strčí.* //Vogo, to nejedemusím to- musím to dať. Šak- uh. A ešte vona... vona je. Prečo to tak je? Vogo, ja som debil. Vona si fakt nemyslí, že som na vine? Prečo si to nemyslí?// *Na moment sa tam rúti, i tým ksichtom zaboreným v kolenách, aj akýmsi cukavím polybom tela, pokým odrazu hlavu nevystrelí dohora. Možno ho ožiarila matka múdrosti a na niečo prišiel. Rýchlo sa zaúscha po zemi smerom do postoja. Chodidlami na zem, podíde si to kúsok bližšie k tej Sfinge a preglgne. Pootvorí ústa.* Je to vina. Každej je nejakovo previnilej ale nie každej zná, že na vine je. Takže Vinu má každej ale nie každej ju zná. Je to jak hriech. I ten má každej ale nie každej si je toho vedom, lebo nie všetci čítaj bibliu alebo znajú jak to s Kristom bolo. *Začne milieť, pretože ona určite tej Sfinge nestací len jednoslovňa odpoved', že./* A vina je tichá. Pretože niektoré viny sa ako nikdy neodhalia. Schováva sa. A je v tebe fakt hlboko. A keď ju už máš, tak to bolí. A bolí to i teba a aj tých ľudí voči ktorejmu se vinnej. *A to hubu konečne zaklapne. Stisne pery k sebe a ako keby ešte niečo očakával, čučí kukadlami v smere Sfingy.* //To tam maj kamerovej záznam?// *Mu ale asi docvakne, že nič viac nebude a pomalým krokom sa obráti k dverám, na ktoré siahne, otvorí a krokom, rukami v kapsách, odoberie sa zasa preč z bludiska, miznúc niekde v zvyšných priestranstvách hradu.*

Úloha 3

Odhodlane si to kráča v smere bludiska. I keď či je odhadlanosť tak jednoduché na človeku spoznať, by mohlo byť mierne diskutabilné. Pravdou povediac, vidieť sa to dá. Od postoja, ktorým sa chlapec nesie, k faktu, že sa vobec k tomu labyrintu odváži priblížiť. Nielen, odváži. On sa bliží. Pomalými, opatrými ale istými krokmí, ako ticho pred búrkou. Špičkami svojich topánok si ľahko občas zaryje do hliny v zemi. Praktika, ktorá u neho asi bude bežná, súdiac len podľa toho, že tie teniskys sami o sebe nie sú nejaké čisté. Vlastne celé by sa mohli zdať staré, vynosené, do zberu. V takom istom rytme sa nesú i jeho nohavice. Či by ich niekto hľadal na nohách pubertiaka v dnešnej dobe, je otázne. Sú to typické kapsáče, také, ktoré by ste videli skôr na pracujúcich mužoch. A k nim ešte ako doplnok, alebo teda i pokrytie svojho hrudníka, má oblečené nejaké to tričko. Čierne, pravdepodobne s potlačou nejakej galaxie ale i to budú musieť nejaké prítomné oči len usudzovať - rovnako ako sa usudzuje už mnoho iných vecí - pretože väčšina jeho povrchu je zazipsovaná a skrytá pod čiernom mikinou. I tá je však zakrytá, bundou, ktorá by sa mohla javiť ako čistý opak jeho ležérnej, otrhanej spodnej polky tela. Na hrudníku nesie akýsi nápis - zjavne značku. A presne takto, svoje kroky pozastaví pred tou čiernom stenou bludiska. Oprie o ňu dlaň a len letmo prejde po jej povrchu. Pohladí ju. Ako keby bola nejaký tvor o ktorého sa chodí každý deň starat'. Ako keby to tá stena vedela cítiť. A či to robí z vlastnej vôle, pošahanectva alebo nejakého príkazu, to už je neznáme. Ruku stiahne a zastrčí späť do kapsy na bunde. Natočí sa, len pári milimetrov, aby mu čelo čelilo v smere tej okrúhlej časti s dverami a vykročí v jej smere. Jeho oči padnú na prvé i druhé dvere, no len okolo nich prejde s odvráteným pohľadom. Pery tisne k sebe. Mlči. Len náhle, zastaví svoj krok pred dverami tretími. Oči na nich uprie. Potom ich nechá padnúť v smere klučky. Ruku natiahne k nej, prstami ju objíme a stlačí. Vykročí dnu, a ihneď sa zarazi. Možno práve tým pohľadom na svoj ksicht duplikovaný niekol'kokrát. Tomu počudovanie snáď náleží, nie každý deň sa človek objaví v tom zrkadlovom bludisku. Pustí klučku, nechá dvere zatvoriť sa a vykročí dnu. //Keby som vedel, že tu sú zrkadlá, tak si upravím vlasy...// *Rukou si hmatne do svojej kadere, čumieč do jednoho zo zrkadiel. Uškrnie sa. Stiahne jednu ruku späť do bundy a oči sklopí k zemi. Až potom pokračuje bludiskom ďalej.*

Zrkadlám sa pomerne nejakú chvíľu vyhýba. Prečo čučí do zeme a nie okolo seba, bude asi dávať logiku len chlapcovi samému. Určite to z nejakého dôvodu robit' musí. //Zrkadlá vždy majú kraj...// *Celú tu chôdzu nesie v mlčanlivosti. Ale ani chlapcove ego a mysel' nebudú zas tak veľmi nepriebojné, pretože i on, hoc dobrých páŕ minút kráča s hlavou k zemi, ju eventualne nadvihne. Zarazi sa. Či to bude tými rôznymi podobami v zrkadlách alebo faktom, že sa vlastne vidí. No, asi skôr tým prvým. Rukou sa mierne k jednému natiahne a prejde prstami po jeho povrchu i hned tie prsty stiahne k sebe, ako keby sa mal na tom skle zraniť. Prejde ešte páŕ krokov, dokým konečne svoje oči nezabodne... no do svojich vlastných. Strasie sa. Nie nad tou otázkou, tou to nebude. Pravdepodobnejší fakt jeho náhlej neistoty a zakrytiu toho doterajšiehho odhodlania bude skôr bolestivá pravda toho, že človek sa až tak často do vlastných očí nediva. Ale i nad tou otázkou sa zatvári divne. Odtrhne sa od skla a hlavu natočí zasa k zemi, vykročí a pokračuje, pomaly istými krokmi, ako keby sa bál, že do nejakého toho zrkadla narazi, pokial' by zrýchlił.* //Ilúzie... furt tie ilúzie. Tie slovné sú najhoršie.// *Stisne pery k sebe. No predsa len sa zasa na nejakom tom rohu zrkadlového bludiska zastaví. Rukami sa objíme. Tvár ľahko, pomaly nadvihne a očami sa zasa zaryje do tých svojich. Tiskne tie pery k sebe, ako keby boli jeho kotvou v tejto situácii. Okrem jeho postoja to bude taktiež jediný náznak akejsi neistoty na jeho tele.* Chceš aby som odpovedal? *Opýta sa. Koho? Možno Boha, možno toho odrazu pred sebou alebo možno niekoho, kto túto celú úlohu, miestnosť za dverami vytvoril. Adresáta nepovie. Len sa pýta. A keď mu odpovede zjavne nie je daná, tak si povzdychne.* Čo ma... //To je trochu hnusná otázka. Každý je silný nejak inak.// *Stisne pery k sebe. Stojí. Ako keby sa stále rozhodoval nad tým čo povie, načo sa vydá do kroku, trochu svižnejšie ale vydá, rukou prechádzajúc po tom skle zrkadiel, ako keby si ním strážil cestu.* Som silnejší lebo som to ja. *Šepne a pokračuje v chôdzi.* Som silnejší lebo si verím. *A ďalej kráča.* Lebo som si prešiel situáciemi ako ostatní nie. *A takto, bez jedinej zastávky v jeho kroku.* Silnejší v tom, čo ma baví. //Vogo, toto je tak gýčové.// *A to si stisne pery, ak sa eventualne dostane k východu zo zrkadlového bludiska.* Ale silnejší je dosť... subjektívne. *A s týmto dokončením, sa natiahne k dverám a z bludiska vykročí von. Dvere zatvorí, ešte im vráti letný pohľad a to už sa rozíde niekam dopreč, preč z celého priestranstva na plnenie úloh.*

— Úloha 4

Pružným krokom, pravdepodobne s cielom cesty už dávno uležaným v hlave, kedže ani očkami necuká sem a tam, len kráča, bez pozeraania na to kde šlape. Výraz na tvári nesie stoický. Rovný. Uhladený. Kútky úst necháva ležať na tvári v spánkovej polohe. On ale nespí. Vybrať sa k tým stenám bludiska by nebolo najrozumnejším rozhodnutím, keby bol námesačný. Ale námesačný ľudia tých rozhodnutí moc sami od seba i tak nenanobia, nie? Skoro nežmurmá, len ľahko vydychuje, čoho náznakom bude jeho stúpajúca a klesajúca hrud'. S ňou sa hýbe i jeho košela, i keď i tej je vidno len maličký kúsok, vďaka faktu, že cez ňu má prehodenú a zazipsovanú akúsi čiernu, či možno dokonca modrú, bundu. Ku košeli nesie voľné ľanové nohavice - div sa, že mu na nohy nie je v takom odevе zima, no. K tomu všetkému má ešte doladené nejaké čičmy, podľa vzhľadu by sa dali usúdiť, ako vhodné na takú terénnu cestu. Práve do nich má tie nohavice mierne zastrčené. No a k tomu všetkému, nesie v ruke ešte prútik - toho by si teda šlo všimnúť dosť ľahko, kedže jeho drevo sa nesie v žltej, až mierne oranžovej farbe. Pred vkročením na okrúhle nádvore oprie svoju voľnú ruku o kameň steny, a na moment privrie očká. Vydýchne. //Už len dvoje.// *Pomaly ruku zošuchne späť k sebe a s pootvorením očí sa rozíde dnu. Prejde okolo troch dverí, než sa pozastaví pred tými štvrtými. Natiahne voľnú dlaň k ich kľučke a vstúpi dnu.*

Ked' sa dvere za ním zatvoria, sekne sebou, zarazí sa a v pase mierne pootočí dozadu. Očkami na nich padne. A len stojí. Možno váha či ich znova neotvorí, či neodíde ale pokial' i hej, tak tak nevykoná. Stisne si pery k sebe a zasa sa natočí čelom do miestnosti, kde urobí zopár krokov, dokým sebou zasa netrhnne. A kto by sebou netrhol, ked' sa tam okolo neho zjavia hady? Ruky stiahne bližšie k sebe, zohne v lakochoch a s tou s prútkom, ním začne navigovať sem a tam, ako keby zvažoval, že na tie hady i čosi zošle. Čo- *Vypadne z neho. Obočie skrčí a ústa nechá mierne pootvorené. Prekvapenie sa činí na jeho tvári. A že je prekvapený? To snáď nie je ani trochu... no prekvapivé. Veď hady na vás denne nerozprávajú. Aspoň teda pokial' nežijete v rozprávke. Alebo ak to nie je ilúzia, čo pokial' je, chlapcovi to zjavne moc... nedopína.* //Tajomstvo? Musím- uh.// *Skúsne si pery. Ďalej krúti očami pomedzi tie hady.* //Nebude to asi splnenie úlohy, ked' to nepoviem, nie? Máme tu... máme tu niečo plniť. Asi. Sfinga bola otázka, zrkadlo bolo odpovedanie tiež-splnil som to prvé? Nebolo to prvé- nie. Riddikulus by- nad tým netreba uvažovať. To už bolo.// *Svoj stisk na prúti napráví. Drží ho pevnejšie.* //Ale vravia tajomstvo, nie aké tajomstvo. Nemusí- ak to nie je špecifikované, nemusí byť- to najtajnejšie.// *Krúti sa medzi nohami, v páse sa otáča, ako keby sa snažil zaregistrovať každého hada v miestnosti. A na to pootvorí ústa a prehlási.* Minulý rok som si fakt nahlas prdol //Vogo, to je trápne.// v jedálni. Zvalilo sa to na kamoša. Nikto nevie, že som to bol ja. *A akonáhle túto vetu dopovie, tak prútik stiahne, obráti sa na päte a rozide sa voči dverám, ktoré otvorí a vyjde z nich von do toho nádvoria. No nepokračuje preč, obráti sa k dverám posledným.*

Úloha 5

Ostáva stáť pred tými štvrtými dverami, len očkom mierne pokukuje po tých piatych. Ruku necháva na kľučke a pery tiskne k sebe, ako keby zvažoval, či si ide trúfnut' alebo radšej odísť. Ruku z kľučky mierne stiahne a pomalými krokmi, ktoré sa postupne pretvoria na istejšie a rýchlejšie, rozide sa v smere tých piatych dverí. I k nim presunie dlaň a i ich otvorí, načo vkročí dnu jednou nohou vpred a druhou hned' za, i dvere za sebou zavrie. Neotáča sa ešte. Očami ešte skontroluje tie dvere a až napokon, s prútkom namiereným pred seba, ako keby očakával nejaké nebezpečenstvo, prudko sa otočí. Zamžiká očkami sem a tam, než s nimi dopadne v smere tých troch elixírov. Opatrne, ako keby na neho každú chvíľu malo čosi vyskočiť, sa k nim priblíži a prejde si ich opatrne, každý jeden očami. //Modrá, zelená, zlatá...// *Stisne pery k sebe. Trochu svoj postoj uvoľní.* //Najrýchlejšia, najbezpečnejšia... pravda.// *A to začne očami cukať sem a tam, možno v snahe nájsť ešte nejaký náznak toho, o čo sa má vobec v tejto miestnosti pokúsiť.*

Ak sa mu teda nič ďalšie v miestnosti nepodarí nájsť, zrakom rýchlo padne späť k tým trom elixírom. Nič ale nerobí. Ani prútkom nehýbe. Teda dokým si ho nestrčí niekom do opasku nohavic, pod bundu. To prenehá obe svoje dlane voľné. Zoberie do ruky najprv modrý elixír a nakloní ho bližšie k svojmu nosu, no nie dostatočne na to, aby sa z neho vedel priamo nadýchnuť. Nie, on len druhou dlaňou urobí akýsi mávavý pohyb nad nádobkou elixíru, v smere svojho nosa, snáď aby pocítil vzdialé výparu. Elixír následne navráti na svoje miesto. Takto to zopakuje i s tým zeleným a s tým zlatým, než si ruky založí na hruď a proste na ne čučí. //To mám vypíť? Čo ak je to otr- ne to je blbost'. Vraj tu nemáme umriet'. A pil som horsie veci.// *Zasa skízne k tým vysvetleniam jednotlivých elixírov a skríti pery do strany.* //Mám si vybrať podľa tejch nápisov?// *Zvrášti obočie a v pase sa nakloní bližšie. To ústa pootvorí a začne rozprávať.* //Sú tu určo skryté kamery, jak pri tej sfinge.// Najrýchlejšia cesta je zbytočná. Cesta je ciel', aspoň tak to šeci vravia. *Stisne pery k sebe.* Najbezpečnejšia sice znie lákavo ale- *Vystrie sa v tom pase.* Tá zasa môže byť čo najpomalšia. A je zaručené to víťazstvo na jej konci? Ak nemá pri sebe víťazstvo aspoň trochu risku... *Pokrúti hlavou a zvyšok vety nechá visieť vo vzduchu. Vtedy sa načiahanie po ten zlatý elixír.* Pravda je veľmi cenná vec. A hoc víťazstvo je hodne lákavé, nemôžem chcieť byť v niečom víťaz, ak je za tým víťazstvom nejakej klam. Žeo? Načo mi je niečo vyhrať rýchlo alebo bezpečne, ak to nie je výhra pravdivá. //Vogo, ak sa s toho pobľuvám...// *A to si logne z toho elixíru. Mierne skrúti obočie k sebe, no, ked' ho dohľatá do dna, položí prázdnu nádobku na stôl a obráti sa k nemu chrbtom. To už si to rozide k dverám, opustí piatu miestnosť a následne i celý areál bludiska.*